

σχηθῶ, δύναμαι νὰ περιπατήσω· αὐριον θὰ ὑπάγω εἰς Βερσαλλίας.

— Ὅχι, φίλε μου, περίμενε, δὲν εἶσαι εἰσέτι ἀρκετὰ ἰσχυρός.

— Αἱ λοιπὸν! μεθύριον . . . Λέγεις νὰ ᾄγαι πλούσια;

— Δὲν εἶσαι καὶ σὺ ἐπίσης πλούσιος; τὰ ἐμὰ, σὰ ἐστί. Ἔχεις εἴκοσι χιλιάδων φράγκων πρόσοδον διὰ τοῦ πλοῦτου σου δύνασαι νὰ ἔχῃς ἀξιώσεις καὶ εἰς τὴν αὐτὴν νέος, πλούσιος καὶ ὠραίος, ποία γυνὴ δὲν θέλει γίνεαι σύζυγός σου;

Ἐκτὸς ἐάν . . .

— Ἐκτὸς ἐάν; . . .

— Ἐάν ᾄγαι ἤδη μεμνηστευμένη . . .

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον! Μία νεῆνις δεκαεὲς ἐτῶν τὸ πολὺ . . . Ὡ μῆτέρ μου, πόσον εἶσαι εὐτυχὴς διότι δὲν ἠγάπησας μίαν γυναῖκα!

— Παιδίον! . . . ἀκουσόν με· σὺ ἐπέρασες πολλὰ τεταραγμένην νύκτα· πίστευσόν μοι, κοιμήσου ὀλίγον· ὁ ὕπνος θὰ σὲ λατρεύσῃ· δὲν σ' ἀφίνω διόλου, ἐγὼ, μένω εἰς τὸ προσκεφάλαιόν σου· θέλω παρατηρήσει τὸν ὕπνον σου.

— Ἀγαθὴ μου μητέρα! Ναί ἔχεις δίκαιον· θέλω νὰ κοιμηθῶ μίαν ὥραν. Ἄν ὁ ὕπνος μου ᾄγαι κοπῶδης, ἐξύπνησόν με . . . Φοβοῦμαι τὰ ἐνύπνια . . . Εἶπέ, δι' ἐμέ, ἐνῶ κοιμοῦμαι, τὸν ὕμνον *Te lucis ante terminum*· οὗτος ἀποσοβεῖ τὰ κακὰ ἐνύπνια.

— Ναί, τέκνον μου, ὁ ἀγαθός σου ἄγγελος νὰ σὲ ἐπισκιάσῃ διὰ τῶν περυγῶν του! Κοιμήσου, θέλω προσευχθῆ.

Μετὰ καιρὸν τινα, ἡ πόλις τῆς Κομπιένης περιεκοσμεῖτο ὑπὸ σημαίων ἐπὶ τῶν ὀροφῶν τῶν κωδωνοστασιῶν· ᾄγαι δὲ μεγάλη βασιλικὴ ἐορτή· τὸ μέγαρον ἔλαμπεν ἀπὸ τὸν καλλωπισμὸν· ὁ παράδεισος ᾄγαι ὅλος τερπνὸς ἕνεκα τοῦ θαυδίου καὶ τοῦ πλήθους. Ὁ Ἀδριανὸς, πάντοτε μελαγχολικός, ἐπειδὴ ὁ ἄγγελος τοῦ Τριανῶ εἶχεν ἀναβῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς τὸ ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα του, ὁ Ἀδριανὸς ἤλθε νὰ ἀναμυθῆ μὲ τὸ πλήθος ἐκεῖνο, ὅπως ἀπολαύσῃ μικρᾶς διασκεδάσεως.

Μυρία δμηγύρεις περιέρχων εἶχον συναθροισθῆ ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ μεγάρου, καὶ ὄλων τὰ βλέμματα ἐφ' ἐνὸς μόνου συνεκεντροῦντο σημείου. Ὁ Ἀδριανὸς ἐκυριεύθη καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς περιεργείας τὸ μίαισμα, παρεθῆρη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν· ὄλων τὰ βλέμματα ἠκολούθουν μετὰ θαυμασμοῦ γυναῖκα μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένην. Ὁ Ἀδριανὸς ἐγονυπέτησεν ὑπὸ τῆς ἀδυναμίας· οἱ πλησίον του ἔδραμον, καὶ τῷ ἔτειναν τὴν χεῖρα νὰ τὸν ἀνεγείρωσι, καθὼς ᾄγαι ὡς πτώμα ὠχρός.

— Ἴδου αὐτὴ, τέλος πάντων, εἶπε! τὸν ἐκάθισαν ἐφ' ἐνὸς ἐδράνου ἐκ χλόης . . . Αἱ δύο του χεῖρες ᾄγαι τεταμμένααι πρὸς τὴν ὄπασαιν.

— Ἠξέυρετε τίς εἶναι ἡ γυνὴ αὐτῆ; ἠρώτησε τὸν συνδραμόντα αὐτὸν ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του.

— Μάλιστα, κύριε, τὸν ἀπήντησε.

— Τὴν γνωρίζετε!

— Ὅλος ὁ κόσμος τὴν γνωρίζει, καλέ μου κύριε.

— Ὁ ἄγγελος τοῦ Τριανῶ! Ὡ πόσον εἶναι ὠραία! . . . Καὶ τί κάμνει ἐδῶ; . . .

— Ἐρχεται νὰ ὑπανδρευθῆ!

— Νὰ ὑπανδρευθῆ! . . . Καὶ ποῖον;

— Ἀλλὰ πόθεν ἐξεφύτρωσε καλέ μου κύριε;

— Ποῖον; . . .

— Τὸν βασιλέα τῶν Βέλγων.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀφῆκε πένθιμον στεναγμὸν καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς πρηγῆς.

Ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν· Ὁ Θεὸς καὶ ἡ μήτηρ του ἤλθον εἰς βοήθειάν του. Ὁ Ἀδριανὸς εἶναι σήμερον ἀξιόλογος σύζυγος, εἰς Βαταβίαν. Ἐνυμφεῖθη τὴν ἀνεψιὰν τοῦ διοικητοῦ, καὶ διδάσκει τὴν κατήχησιν εἰς τοὺς Μαλαίους δούλους.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

I. S. F.

ΣΕΛΙΜΗΣ.

ΣΥΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

I.

Ὁ Σελίμης ᾄγαι κῶνον τις Ἰσπανικὸς ὠραίος καὶ ὡς τὴν χιόνα λευκός, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους μελανας, βῆνα ῥοδόχρουν, καὶ τὴν εὐγενεστέραν μὲν τοῦ κυναίου εἶδους καταγωγῆ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ σκότους τοῦ χρόνου περικαλυπτομένην.

Οἱ κῶνες, ὡς οἱ ἄνθρωποι, ἔχουσι τὴν ἀριστοκρατίαν αὐτῶν, διαφέρει δὲ ταύτης ἡ ἡμετέρα, καθὼς ἐκεῖνη μὲν ἐπὶ φυσικοῦ νόμου, ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ ἀπλῆς σιτηρίζεται προλήψεως· καὶ κῶνα μὲν βλέπων τις, γινώσκει τὴν γενεάν αὐτοῦ, ἀλλὰ τίς δύναται εὐκόλως νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ τοῦ καστανοχρόου ἐπενδύτου ἡ τοῦ ὑψηλοῦ πῖλου ὅτι ὁ διαθαίνων καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος παραχωνίζομενος, εἶνε δοῦξ ἡ κόμης.

Ὁ Σελίμης λοιπὸν ᾄγαι κατὰ τὴν ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου ἐπικρατήσασαν ἔκφρασιν μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν τῶν Παρισίων ἄριστος (aristo).

Ἐγεννήθη κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀντὸν, ἐν τινι κοιτωνίσκῳ κυναλοῦκῳ πρώϊαν τινὰ τοῦ μαῖου, καθ' ᾄγαι στιγμὴν ῥοδῆ ἐπὶ τοῦ παραθύρου ᾄγαι σιγῆ, πρὸς κολακίαν ἀναμυθῶν τὸν πρῶτον αὐτῆς κάλυκα εἰς τὰ θαλαπρὰ τοῦ ἡλίου φιλήματα.

Κοιτὶς αὐτοῦ ὑπῆρξε προσκεφάλαιον ἐκ μεταξοπιπύλου λευκοῦ χρυσῷ διαφασμένῳ, ἡ δὲ πρώτη αὐτοῦ τροφή μίγμα γλυκισμάτων καὶ πλακουντίων· καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του φιλάτθινος καὶ ἀδυνατοῦ κράσεως, ἀπέθανεν ἐξάγουσα αὐτὸν εἰς φῶς, τὰς πρώτας θωπείας ἐπέδαψίλευσεν ἐπὶ τῆς ὠραίας αὐτοῦ κεφαλῆς στόμα ῥοδόχρουν καὶ δροσερόν, στόμα κεκοσμημένον ἐκ τριάκοντα καὶ δύο μαργαριτῶν, ἀντὶ ὀδόντων, καὶ ἀνήκον εἰς πολυθῆλγητρον γυναῖκα μόλις τριακοντούτην καὶ χήραν ᾄγαι.

Ἡ νηπιότης τοῦ Σελίμη ὑπῆρξε μίαν αὐγὴ ἔαρος· ἐκανακέυθη, περιεποιήθη, ἐκκολακεύθη . . . ἐκυλιόθη εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ ἐκοιμήθη ἡσύχως ἐπὶ τῶν μαλακωτέρων περυγῶν . . . ἀλλ' ἡ πενία καταπονεῖ ἐνίστε, ὁ πλοῦτος ἀμβλύνει εἰς συχρότερον. Ὁ Σελίμης ὁ τρώγων τὴν τροφὴν ἐντὸς ἀργυροπλάστου ἀρδανίου, ὁ ἐξ ἀγγείου ὕαλινου πῖνων, ὁ Σελίμης, ὁ ἔχων θεράποντα πεπαλωμένον καὶ φοροῦντα περιχειρίδια ἵνα φέρῃ αὐτὸν εἰς περίπατον, ἐμίσησε τὴν πολυτέλειαν ἕνεκεν αὐτοῦ τοῦ θεράποντος καὶ τοῦ ἀγωγέως. Ἐντυχῶν λοι-

πὸν ποτε κύνα τινὰ τῶν κοινῶν, κύνα μηδαμινὸν, βαίνοντα ἐλευθέρως ἐν ὁδῷ, ἀσφραγισμένον πᾶν τὸ προσταυχόν, ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ, καὶ ἐπέθηκεν ἐξ ὅλης καρδίας τὴν ταπεινότεραν τῶν ἀγενειῶν. Ἡ τυχοῦσα γωνία τῷ ἐφάνη προπιπτά του λευκοῦ καὶ ἐπιχρῶσου προσκεφαλαίου, ἀνεκάλει ἡδύτατα τὰ σάρματα ἐκείνα, ἅπερ ὁ ὄχλος τῶν κυνῶν διασκαλεῖται πρὸς εὐρεσιν ἐνὸς ὄστω. Ἐκτοτε, ὡς πνευματώδης κύων, ὁ Σελίμης, ἀπεφάσισε ν' ἀποδράσῃ διὰ πάντος, γὰρ παραιτήσῃ τοὺς εὐγενεῖς τῆς τάξεώς του καὶ γὰρ γαίην κύων ἐλευθέρως.

Καὶ οἱ κύνες ἐτι τοιαύτας ἔχρυσιν ἰδέας.

Ὁ θεράπων αὐτοῦ ἤρᾳτο μικρὰς τινας θεραπευίδος ὑποδεχομένης αὐτὸν εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία. Ὁ Ἰωάννης λοιπὸν λόγῳ τοῦ γὰρ συνοδεύῃ εἰς τὸν περιπατοῦν τὸν Σελίμην, παρηκολούθει ἀπλῶς τὴν θεραπευίδα. Ὁ Σελίμης ἐνόησε τὴν πανουργίαν τοῦ θεράποντος, καὶ ὤφρηθη ἐξ αὐτῆς.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν οἱ ἐρασταὶ ἐπροχώρησαν πλέον τοῦ δέοντος ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ τῆς τρηρερότητος, διέσπασε τὸν ἀνωγέα, ἔφυγε χωρὶς οὐδὲ γὰρ νὰ προσέρῃ, καὶ βυθίζομενος εἰς τὸ πλῆθος, ἔτρεχεν ἐπὶ μίαν ὥραν.

Ὁ Σελίμης ἐπραγματοποιεῖ τὸ ὄνειρον αὐτοῦ· τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλ' ἐλησμόνησεν ἐτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν πληρεῖ τὴν γαστέρα τοῦ παρόντος.

Ἐσκόλευσε τὰ σάρματα ὡς εἶδεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸν μηδαμινὸν ἐκεῖνον κύνα πρᾶττοντα, εὔρεν ἐν ὄστω, ἔπειτα δύο, ἔπειτα τρία, καὶ ἐν ἐνὶ δὲν ὑπῆρξε πολὺ δυσηρηστικὸς.

Τὸ ἐσπέρας κατακλιθεὶς εἰς τὴν τυχοῦσαν γωνίαν ἐκοιμήθη πανύχιος μέχρι τῆς ἐπιούσης.

Ἀφυσπῶσας δ' ἐξήγησε, ὡς χθές, τροφήν, κατεκλινή τὸ ἐσπέρας εἰς ἄλλην γωνίαν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Πόσον δὲ διήρμησεν ἡ νομαδικὴ αὐτῆ ζωὴ δὲν δύναται τις ἀκριβῶς νὰ εἴπῃ· ἀλλ' ἐπῆλθε περίοδος χρόνου, καθ' ἣν τὰ ὄστα καὶ τὰ σάρματα ἤρχισαν νὰ δυσαρεστῶσιν αὐτὸν, καθ' ἣν εὗρισκε τὴν ὁδὸν λίαν σκληρὰν κλίνην. Δὲν ἐλυπήθη μὲν διὰ τὴν στέρξιν τῆς προτέρας κατοικίας, δὲν ἐσυλλογίσθη γὰρ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῇ ὠραίᾳ κυρίᾳ—ἐ ἀχάριστος.—διότι ἦν ἀλαζῶν ὡς ἀληθῆς εὐγενής· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠνίατο καὶ διανοεῖτο νὰ ζητήσῃ θέσιν κοινωνικὴν ἤττον τυχαίαν.

II.

Γεράρδος τις ζωγράφος, ἐξαισίως τὴν τέχνην, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο ἢ φήμῃ εἰλείπεν ἵνα γαίην παραδεκτὸς εἰς τὸ Λούβρον, φύσει μὲν ὢν, τριῶν καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, μετὰ πώγωνος ἀρτιγενεῖς, τριῶν μελανῶν, ὀφθαλμῶν κυανῶν, ἀναστήματος πολὺ χαριεντος καὶ χειρῶν ὠραίων· ἠθικῶς δὲ ἀγαθὸς νεανίας, φιλόσοφος ἐν τῇ δυστυχίᾳ, μεγαλοπρεπῆς ἐν τῇ εὐπορίᾳ, ἐσθίων μετὰ τῆς αὐτῆς ὀρέξεως καὶ πτηνὰ καὶ ἀλλάντας· αἰετοῦ δὲ φαίδρὸς καὶ ἀγγίλους καὶ, πρᾶγμα σπάνιον, οὐδέποτε ἐρωτόληπτος, δυσχυρίζομενος, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν ἐρωτεύεσθαι τις, ἔχει ὀλιγώτερον νοῦν, αὐτὸς δὲ διατελεῖ ἔχων πολὺν, πρῶϊαν τινὰ καπνίζων τὸ σιγάρων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν ἀνθῶν περιεργάζετο τὸ ὑδαρὸς καμηλίας τινας, ἣν ἐτίετο ν' ἀγοράσῃ . . . ἂν ὁ πωλητὴς ἐνεπιστάετο αὐτὸν, διότι ὁ Γεράρδος κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἦν ἄγιος ἀνάργυρος. Μὴ δυνάμενος λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ τὸ ἄνθος τὸ παρε-

τῆρε φύλλον πρὸς φύλλον ἐντυπῶν αὐτὸ εἰς τὴν μνήμην του, ἵνα τὸ μεταφέρῃ ἐπομένως ἐπὶ τοῦ καρυφροῦ ἀδακίου.

Τότε ὁ Σελίμης, ὃν αἱ διὰ μέσου τῶν Παρισίων ἀποδημίαι· εἶχον φέρει ἐπὶ τὸ παρόχθιον τῶν ἀνθῶν, διέεθ' παρ' αὐτῷ καὶ ἐτρίθη μαλακῶς εἰς τὰς κνήμας του.

— Τί καλὸς κύων! ἐψιθύρισεν ὁ Γεράρδος μετὰ στεναγμοῦ ζήλιας, στεναγμοῦ ἀθιγγάνου εἰς τὴν ῥίνα τοῦ ὁποῦ διαβαινοντος τὴν ὁδὸν Τετθούτ, αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν μαγειρείων φθάνουσι διαπεραστικαί.

Ἐπειτα ἀποστρέψας τὴν κεφαλὴν ἐξηκολούθησε περιεργάζομενος τὴν δαλείαν· ἀλλὰ μετὰ ἐν τέταρτον ἢ δαλεία ἐπωλήθη καὶ τότε ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἀμέριμνος· στραφεὶς δὲ παρετήρησε τὸν Σελίμην παρεπόμενον.

— Ἄ! εἶπε μειδιῶν, αἰσθάνεσαι τοὺς ἀλλάντας μου, πτωχέ μου φίλε, καὶ μ' ἀκολουθεῖς . . .

Καὶ ὁ Γεράρδος περιέφερε βλέμμα περὶ ἑαυτὸν παπταίων τὸν ὑποτιθέμενον κύριον τοῦ Σελίμη· μὴ βλέπων δὲ τινα ἐξηκολούθησεν, ἀνέβη τὴν γέφυραν τῆς Ἀλλαγῆς, καὶ διήλθε τὸν Σηκουάναν . . . τοῦ Σελίμη πάντοτε παρεπόμενον.

Ὁ Γεράρδος παρατηρήσας τὸ ζῶον, ὠπεύσας αὐτὸ καὶ καθεστῆς ἐπὶ τῶν περὶ τὰ παρόχθια κειμένων ἐδωλίων, ἔσυρε τὸ προάριστον ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ· ὁ δὲ Σελίμης ἐβρίφη ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, καὶ ἤρχισε παντομιμώμενος ἐκφραστικώτατα.

Ὁ εὐγενὴς Σελίμης ἐπεῖνα!

Ὁ τεχνίτης δεῦς αὐτῷ μέρος τοῦ ὄψου, ὅπερ ὁ κύων καταπίων καὶ τὰς χεῖρας τοῦ ἐστιῶντος αὐτὸν λειξας, ἐκλίθη ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

— Χμ! εἶπεν, ἐπιθυμῶ μεγάλως νὰ λάβω τὸν κύνα τοῦτον, ἂν δέ τις μοῦ τὸν ζητήσῃ τὸν ἀποδίδω.

Ἡγέρθη, ὁ κύων παρηκολούθησε, καὶ ἀμφοτέροι, μετὰ εἰκοσι λεπτά, ἔβασαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Λαυαίου, ὅπου ὁ Γεράρδος εἶχε τὸ ἐργοστάσιον.

Ἄπαντες ἠξέφρουσιν ὅτι τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ζωγράφου εἶναι πανδοχεῖον, ἐν ᾧ εὗρισκοντο· τὰ πάντα, ἐξαιρουμένων δύο μόνον πραγμάτων, γραφικοῦ καλὰ μάρμου καὶ ἀργυρίου.

Ὁ Σελίμης εὐρὼν δέρμα τίγρεως, καὶ καθεστῆς ἐπ' αὐτοῦ, ἔπραξεν οὕτως οἰοεὶ πράξιν ἐπὶ τῆς κατοχῆς τοῦ οἰκήματος· ὁ Γεράρδος δὲν εἶχεν ἀρπάσει τὸν Σελίμην, ὁ Σελίμης ἐξελέετο τὸν Γεράρδον ὡς ξενοδόχον του.

Ἐκτοτε σπανία εἰκειότης ἐγενήθη μεταξύ τοῦ ζωγράφου καὶ τοῦ κυνός· ὁ Σελίμης ὑπῆρξε σύντροφος τοῦ Γεράρδου, καὶ ὁ Γεράρδος ἠγάπησε τὸν Σελίμην, ὄχι ὡς κόσημα, ὄχι ὡς κύνα, ἀλλ' ὡς φίλον.

Μετὰ ἕξ μῆνας, ὁ Σελίμης ἀπέθνησκεν ἀσπώμενος τοῦ Γεράρδου· καὶ ὁ Γεράρδος ἐπροκάλει καὶ ἐφόνευε τὸν τελευτήσαντα νὰ κτυπήσῃ τὸν Σελίμην.

III

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1848, ἐνῷ μέχρι τούτου, δυστυχῶς ἐκ τοῦ Λούβρου, εἶχον ἀποκοιμηθῆ ἀσπλάγχνως τὰς εἰκόνας τοῦ Γεράρδου, εὐηρησθήσαν νὰ δεχθῶσιν εἰς τὰς τιμὰς τῆς ἐκθέσεως τὸν τελευταῖον αὐτοῦ πίνακα, παριστῶντα τὸν Σελίμην, ἐπὶ χέρσου λοχούνα πέρδικα μετὰ τῶν περδικίων αὐτῆς ἢ ἑμοιότης ἦν θαυμασία.

IV.

Τὸ ἔργον τοῦ ζωγράφου ἦν ἀξιόλογον· τὸ κάλλος τοῦ κυνὸς ἀπαραδειγμάτιστον. Οἱ φιλόκαλοι ἀφῆκαν κραυγὴν θαυμασμοῦ, καὶ νέα τις γυνὴ ἐλειποθύμησεν ἐμβλέψασα.

Ἡ νέα αὕτη, ἦν ἡ κτήτωρ τοῦ χαριέντος ἐκείνου στόματος, ὅπερ ἐπέχεε θωπείας ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τριχώματος τοῦ Σελίμη· ἦν ἡ χήρα τοῦ κυανολεύκου κοιτωνίσκου τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀντέν, ὀνομαζομένη, κυρία Δεπαρνύ.

V.

Ἡ κυρία Δεπαρνύ, τῆν ἐπιούσαν περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐπὶ τοῦ ἀνακλινηρίου κεκλιμένη, εἰς βαθεῖς ἔπλεε ῥεμβασμούς. Κατὰ δὲ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, γυνὴ νέα καὶ τῷ κάλλει διαπρέπουσα, ῥεμβομένη, ἀναμφιβόλως, περὶ ἔρωτος ῥεμβάζεται· ἀλλ' ὅμως τὸ λέγομεν πρὸς αἴσχος τῶν ῥωμαντιστῶν, ὁ ἔρωτος, κατ' ἐκείνην τοῦλάχιστον τὴν στιγμήν, μακρὰν ἦν, λεύγας ὄλας μακρὰν τῆς φαντασίας τῆς κυρίας Δεπαρνύ· αὕτη διενοεῖτο περὶ τοῦ Σελίμη.

Ἄνευ τινος ἀμφιβολίας, ὁ ζωγράφος, οὐτινος χθὲς εἶδε τὸν πίνακα, ἢ εἶχεν, ἢ εἶδε τὸν κύνα· τὸ ἔχον ἀναυρέθη, τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ζωγράφου μεταβάνα ἀπὸ τοῦ βιβλίου τοῦ μουσείου εἰς τὸ χρητοφυλάκιον τῆς νέας γυναικὸς, καθίστων τὴν τοῦ κυνὸς ἀνεύρεσιν εὐκολωτέραν.

Εὐκολωτέραν; — ὄχι· διότι καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι ὁ ζωγράφος εἶχε τὸν κύνα, δὲν ἐδύνατο νὰ εἶπῃ, πῶς μοι ἀφαιρεῖτε αὐτόν;

Καὶ ἔπειτα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ κύων τῷ Σελίμη ὅμοιος;

Ἡ προσέτι, ὁ κύριος Γεράρδος *** ἐν τῇ δδῷ ἔχον-γράφης τὸν κύνα, ἢ ἠγόρασεν αὐτὸν μόνον διὰ τὸν πίνακα αὐτοῦ; εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑπέεικεν ἴσως ἀσμένως.

Ἡ κυρία Δεπαρνύ διενοεῖτο πάντα ταῦτα διότι ἠγάπα τὸν Σελίμη, τοῦλάχιστον ὅπως καὶ ὁ Γεράρδος.

Πλειστάκις ἀπεφάσισε σχεδὸν νὰ ζητήσῃ τὸ ὄχημά της, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ζωγράφον, πλειστάκις ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ πρὸς αὐτὸν ζητοῦσα ἐξήγησιν· ἀλλὰ σκέψις ἀγγινοστατῆ ἀπόθῃσε τὸ τελευταῖον. Ὡς πᾶσα αἰ εὐειδεῖς γυναῖκες, ἡ κυρία Δεπαρνύ πεποιθὴν τα μέγιστα ἐπὶ τῇ καλλονῇ καὶ εὐφρίᾳ αὐτῆς—ἦν δὲ πνευματώδης—εἶχε τὴν βεβαίωτητά, ὅτι ὁ Γεράρδος βλέπων αὐτὴν, δὲν ἤθελε τολμήσει ν' ἀποποιηθῇ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κυνὸς, ἐνῶ ἐξεναντίας διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπιστολῆς ἐδύνατο ν' ἀποτύχῃ.

Ἡ κυρία Δεπαρνύ ἐννοεῖ ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ γράψῃ· εἶμαι νέα, εὐειδής, πνευματώδης, πλουσία, κτλ. . . .

Καὶ ἐν τούτοις ἀναγκαῖον νὰ μάθῃ ταῦτα πάντα ὁ Γεράρδος—

Ἡ κυρία λοιπὸν Δεπαρνύ παρητήθη τοῦ νὰ γράψῃ.

Ἄλλὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν τεχνίτην ἢ ἰδίᾳ . . . ἰδοὺ ὅ,τι ἀνθίστατο ὀλίγον εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν τύπον τῆς ὥραιας χήρας!

Ἡ κυρία Δεπαρνύ ἦν τῷ ὄντι εἰς πολλὴν στενοχωρίαν . . . ἀλλ' ἤθελε τὸν κύνα αὐτῆς, τὸν πολυτίμον αὐτῆς κύνα. Ἐδίδε, τότε τοῦλάχιστον, τοὺς δύο κομπούς αὐτῆς ἵππους, τὴν κυανὴν αὐτῆς ἄμαξαν, τὰς δύο λάκαινας καὶ τὸν πράσινον ψιττακὸν της, ἀντὶ τοῦ

(ΤΟΜ. Γ. Φυλλάδ. 70.

Σελίμη· ἔδιδε τὸν τριακοστὸν δεῦτερον τῶν μαργαριτῶν της, οἵτινες ἐχρησίμευον ὡς ὀδόντες. . . .

Ὅταν ἡ κυρία Δεπαρνύ συνελάμβανεν ἰδέαν τινὰ, ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκπληρώσῃ ἀδιάφορον πῶς . . .

Μετὰ σκέψιν μιᾶς ὥρας, ἡ χήρα ἠγέρθη μετὰ ταχύτητος, ἐρβάκωσα διὰ τοῦ ἀβροῦ ποδὸς της τὸ πρὸ τῆς ἐστίας μαλλωτὸν, ἐθρυμμάτισεν ἐξ ὀργῆς ἀγγεῖον τι ἰαπωνικὸν, καὶ ἐπέπληξε τὴν θαλαμηπόλον, ἐρωτήσασαν περὶ τῆς ὑγείας της.

Εὐτυχῶς, ἡ σκιά αὕτη τῆς κακῆς διαθέσεως κατεπράνε τὸν νοῦν αὐτῆς, καὶ τῇ ἐνέπνευσε θαυμαστὴν εὐφρίαν.

— Τοῦτο θὰ γείνη, ὑπετονθόρισεν ἡ κυρία Δεπαρνύ, κατ' ἀρχὰς οὐδὲ γρὺ περὶ τοῦ κυνὸς . . . ἡ πρόσκλησίς μου θὰ τὸν κολακέσῃ. . . θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν χορὸν μου. . . τότε ἡσυχῶς, φρονίμως θὰ τὸν ζητήσω. . . καὶ θὰ μοὶ ἀποδώσῃ βεβαίως τὸν Σελίμη!

Ὡς ἂν ἡ χήρα, μ' ἔλουν τὸν τίτλον τοῦτο, ἐνεθυμείτο ἐτι τὰς ἀμμοσκεπείς ἀναδενδράδας τοῦ ἀγίου Διονυσίου, ὅπου εἶχεν ἀνατραφῆ, καὶ ἡ φαντασία αὐτῆς νὰ ἐπέθετε λήθην παντελῆ τοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν προσωπίδα τῆς σοβαρότητος, ἤρχισε νὰ βραῖνῃ σκιρτηθὸν ἀπὸ χαρὰν, ἔπειτα ἔδραμε γράψασα τὸ ἐπόμενον ἐπιστόλιον.

« Ἡ κυρία Δεπαρνύ ἔχουσα χορὸν τὴν προσεχῆ πέμπτην ἔκ τινων γνωρίμων αὐτῆς, εὐαρεστεῖται μεγά- » λως νὰ ἔχῃ ἐν αὐτοῖς καὶ τὸν Κ. Γεράρδον *** οὗ » τινος ἀγαπᾷ τὸ καλὸν ἐπιτήδευμα. » Ἐκέλευσέ τινα τῶν θεραπόντων νὰ φέρῃ πρὸς τὸν Γεράρδον τὴν ἐπιστολήν.

VI.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Γεράρδος ἀναγνοὺς, τί θέλει ἐμέ; στοιχηματίζω ὅτι εἶνε γραία καὶ ἀσχημος.

Εἰς τινα δ' εἰσελθόντα φίλον δοὺς τὴν ἐπιστολήν,

— Πρέπει νὰ ὑπάγῳ; λέγει.

— Διάβολε! ἀπεκριθῆ ὁ φίλος, θὰ γείνη συνανκιστροφῆ, θέλουσι λοιπὸν νὰ σοὶ παραγγείλουν μίαν εἰκόνα . . .

— Ἄλλὰ θὰ εἶνε χορὸς, εἶπεν ὁ Γεράρδος, καὶ οἱ τύλοι μου δὲν νοστιμίζονται εἰς τοῦτο.

— Λοιπὸν μὴ χορεύσης, καὶ κάθου εἰς τὸ ἐστιατήριον· ἂν τὰ μελιχράτα ἦνε δροσερὰ, καὶ τὸ πόντισον θερμὸν, ἡ συναναστροφῆ θὰ ἦνε εὐφρόσυνος, ἀλλ' ὅμως. . .

— Ἄλλ' ὅμως;

— Ἄν τούτο σ' ἐνοχλῇ, καὶ θέλῃς νὰ μοὶ δανείσης τὸ ὄνομά σου καὶ τὰ ἐνδύματά σου, θὰ ὑπάγῳ πολὺ ἄσμενος ἀντὶ σοῦ.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ· εἶπεν ὁ Γεράρδος μειδιῶν· θὰ ὑπάγῳ.

Καὶ ὑπῆγε τέλος.

Τὴν προσεχῆ πέμπτην περὶ τὰς ἐννέα ὥρας, ἀνηγγείλαν εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς κυρίας Δεπαρνύ, τὸν κύριον Γεράρδον ***.

VII.

Ὁ Γεράρδος, ὅστις πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχε πωλήσει μίαν εἰκόνα, ὑπελήφθη ὡς πρίγκιψ ῥώσσοις· λέγομεν ῥώσσοις, διότι πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι εἰς Γαλλίαν.

Ἡ κυρία Δεπαρνύ, προσδοκῶσα νὰ ἰδῇ ἄνδρα γε- νειώοντα καὶ ἔχοντα μαλλία σχεδὸν ἀκτένιστα, θωρακίον

τῆς ἐποχῆς τοῦ Ῥοβεσπιέρου, καὶ περισκελίδα οὐσαρο-
ουγγρικὴν, ἐθαύμασε μεθ' ἡδονῆς, βλεπούσα εὐειδῆ
τινα νεανίαν διαπρεπῶς ἐνδεδυμένον μετὰ κομψότητος
καὶ χάριτος. Ὁ δὲ Γεράρδος, ὅστις ἐφανατάζετο ἄλλα,
εὔρε τὴν χήραν νεωτάτην, ῥαδινὴν καὶ χαριεστάτην.

Μετενόησε δὲ, διότι ὠρκίσθη νὰ μὴ ἐρωτευθῆ ποτε.

Ὁ ζωγράφος καὶ ἡ χήρα ἐξετίμησαν ἀλλήλους ἐν
ῥοπή ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀμοιβαίως ζωγράην ἠσθάνθησαν συμ-
πάθειαν. Μ' ὅλους τοὺς τύλους αὐτοῦ ὁ Γεράρδος, ἐξήτησε
καὶ ἐπέτυχεν ἓνα ἀντίχορον, ἓνα βάλς, καὶ μίαν πόλκαν.

Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου οὐδὲν περὶ τοῦ Σελίμῃ ἐλέ-
χθη· ἀλλ' ἡ συναναστροφή ἀκροθιγῶς τῶν πάντων
ἀψαμένῃ κατήντησε περὶ ζωγραφικῆς, ὁ δὲ Γεράρδος
ἐκάθητο παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεπαρνύ, εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ
κοιτονολεύκου ἐκείνου κοιτωνίσκου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ
εὐγενῆς κύν.

— Τί θαυμαστὸν ζῶον, εἶπεν ἐπιβούλως ἡ νέα χήρα,
ὁ κύων ἐκεῖνος, ὅστις εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς τελευταίας
εἰκόνας ὑμῶν! Ποῦ εἶνε τὸ πρωτότυπον;

— Παρ' ἐμοί, ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος μειδιῶν, εἶνε ὁ
κύων μου, τὸν ὅποιον ἀντέγραψα...

— Εἶνε λοιπὸν ἐδικός σας;

— Μάλιστα, κυρία· διὰ τοῦ δικαίωματος τῆς τύχης
τοῦλάχιστον.

— Ἄ! διηγῆθί μοι περὶ τούτου.

— Θεέ μου! τὸν εὔρον ἡμέραν τινα ἐν τῇ ὁδῷ·
ἐπέαινα, τῷ ἔδωκα μέρος τῆς τροφῆς μου, καὶ μετ' ἡκο-
λούθησεν· ἴδου πῶς μοὶ ἀνῆκε.

Ἡ κυρία Δεπαρνύ παρ' ὀλίγον ἐκραύγαζεν, ἐδικός
μου εἶνε! εἰ μὴ γενναία ἐκώλυεν αὐτὴν ἰδέα.

— Καὶ τὸν ἀγαπάτε; ἠρώτησεν αὐτή.

— Ὡ! εἶπεν ὁ τεχνίτης, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο... εἶνε
ὁ φίλος μου, ὁ σύντροφός μου...

Ἐνταῦθα ὁ Γεράρδος παράφορος ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν
κύνα ἀγάπης γενόμενος, περιέγραψεν εἰς τὴν κυρίαν
Δεπαρνύ, τὸν νεανικὸν αὐτοῦ βίον, ὃν καθήδυνον αἰ
θωπεῖται, καὶ τὰ πηδημάτα τοῦ κυνός· τοσοῦτον δὲ
ζωηρῶς τοὺς λόγους ἐπρόφερε τούτους, ὥστε ἡ νέα
γυνὴ ἐταράχθη τὴν ψυχὴν.

— Πῶς νὰ τὸν ἀποστερήσω ἀπὸ τοῦ κυνός; τοῦ
τοσαύτην παρέχοντος αὐτῷ χαρὰν; Δὲν ἤθελεν εἶσθαι
σκληρόν;

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠγάπα καὶ αὐτὴ τὸν Σελίμῃ
μέχρι παραφορᾶς; Ἄφ' ὅτου εἶδε τὸν πίνακα ἐκεῖνον,
δὲν ἀνεκάλει αὐτὸν νύκτα καὶ ἡμέραν;

Ἡ κυρία Δεπαρνύ ἔφερε τὸ μάκτρον εἰς τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς ὡς καταστελοῦσα σφοδρὰν ταραχὴν, καὶ ἀπέ-
στρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶσθε κακοδιάθετος; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Ὅχι, εἶπεν αὐτὴ μετὰ ζωηρότητος· αἰσθάνομαι
πολὺν καύσωνα.

Τῇ προσέφερε τὴν χεῖρα, καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸ
ὑπανευγμένον παράθυρον.

— Ἡ εἰκὼν σου ἐπωλήθη;

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος.

— Πολὺ καλὰ. Τὴν ἀγοράζω ἀντὶ τεσσάρων χι-
λιάδων φράγκων.

Κεραυνὸς ὀλιγώτερον ἤθελε καταπλήξει τὸν τε-
χνίτην, ὅστις χθὲς ἀντὶ πεντακοσίων φράγκων ἔδιδε
τὸ ἔργον αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ νέα χήρα δὲν ἄφησεν αὐτῷ
καιρὸν νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς καλῆς τύχης του.

— Τὸ πρῶ· θὰ μοὶ τὴν πέμψητε, εἶπεν αὐτὴ, καὶ

θὰ μοὶ φέρητε καὶ τὸ πρωτότυπον, ἵνα ἴδω καὶ θω-
πεύσω αὐτὸ μεθ' ὄλης τῆς εὐχαριστήσεώς μου.

Οἱ προσκεκλημένοι ἀπεχώρησαν· ἡ δὲ κυρία Δε-
παρνύ προσέπεμψε τὸν Γεράρδον, ἐπανελθόντα οἴκαδε
μεθυμένον ἀπὸ τὴν χαρὰν.

Μ' ὅλον δὲ τὸν ὄρκιον του, ἦν ἐρωτόπληκτος, ἀλλ'
ἐπίσης πῶς νὰ μὴ λατρεύσῃ γυναῖκα ὡς τὴν κυρίαν
Δεπαρνύ;

Ἀπεύθυνεν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καὶ
ἀπεκοιμήθη.

VIII.

Τὴν ἐπαύριον περὶ μεσημβρίαν, ἡ εἰκὼν τοῦ Γεράρδου
ἔφθανε παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεπαρνύ, καὶ ὀλίγον ἐπειτα ὁ
τεχνίτης κρατῶν τῆς ἀλύσεως τὸν Σελίμῃν, ἐφαίνετο
ἐπὶ τῆς φλιας τοῦ κοιτωνίσκου, ἐν ᾧ ἡ χήρα εὐρίσκε-
το εἰς ἀτημελῆ πρωϊνὴν ἐνδυμασίαν.

Ἰδοῦσα τὸν κύνα ἡ νέα γυνὴ ἀφῆκε κραυγὴν, ἣν ὁ
Γεράρδος κατ' ἀρχὰς ὡς θαυμασμὸν ὑπέλαβεν...

Ἄλλ' ὁ Σελίμῃς, ὅστις εὐρίσκετο αὐθις εἰς τὸν
κόλπον τῆς πρώτης του πατρίδος, καὶ ἀνεγνώριζε τὴν
ἀρχαίαν κυρίαν του, ἤρξατο ὑλακτῶν ἀπὸ χαρὰν, καὶ
λείχων τὰς ὠραίας χεῖρας τῆς κυρίας Δεπαρνύ.

— Ὡ! ἀνεκράξεν ἡ ὠραία χήρα μὴ δυναμένη νὰ
κρατήσῃ τὴν ταραχὴν αὐτῆς, σ' ἀνευρίσκω τέλος,
καλέμου Σελίμῃ...

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Γεράρδος, ὡπισθοδρόμησεν ἀπὸ
ἐκπληξίν.

— Θεέ μου! κυρία... ἠθέλησε νὰ ψελλίσῃ...

Αὐτὴ δὲ τείνασα αὐτῷ τὰ ῥόδινα δάκτυλά της,

— Ὁ ἀχάριστος, εἶπε, συχνοκτυποῦσα τὸ ῥύγχος
τοῦ κυνός, μετ' ἄφησεν ἵνα περιηγηθῆ.

— Εἰς ὑμᾶς λοιπὸν ἀνῆκε;

— Μάλιστα· καὶ διὰ τοῦτο ἠγόρασα τὴν εἰκόνα
ὑμῶν.

— Δακρύσας δ' ὁ Γεράρδος,

— Κυρία, ἐτραύλισε πνιγηρᾶ τῇ φωνῇ, εἶμαι εὐ-
τυχῆς δυνάμενος νὰ σοὶ ἀποδώσω...

Ἡ κυρία Δεπαρνύ ἐνόησε τὸ μέγεθος τῆς θυσίας,
καὶ ἐμβλέψασα τρυφερῶς τὸν τεχνίτην,

— Ὅχι, εἶπε, σὰς ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀγαπᾶτε· δὲν
ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ σᾶς τὸν στερήσω· θὰ μοὶ τὸν φέ-
ρητε μόνον συχνάκις, καθ' ἐκάστην μάλιστα, ἐάν
εὐαρεστήσθε...

Ὁ Γεράρδος παρατηρήσας τὴν χήραν, εἶδεν αὐτὴν
πολυθέλητρον.

IX.

Ἐπὶ δύο μῆνας, ἤρχετο καθ' ἐκάστην λαμβάνων τὸ
τεύ· ὁ δὲ Σελίμῃς ἐπανελάβε τὰ παλαιὰ ἔθιμα· αὐ-
ξηθεὶς δὲ, ἀντήλλαξε τὸ λευκὸν καὶ χρυσοῦν προσκε-
φάλαιον δι' ὠραίου τινός δέρματος πάνθηρος.

Ὁ δὲ Γεράρδος νέον καθ' ἐκάστην ἀνεκάλυπτε
θέλητρον ἐν τῇ κυρίᾳ Δεπαρνύ· αὐτὴ δὲ συνωμολό-
γει ὅτι ὁ τεχνίτης ἦν ἀξιολάτρευτος νέος...

Τέλος αὐτῆ, ἐσπέραν τινὰ,

— Δὲν δύναμαι τῷ εἶπε, νὰ διάγω μακρὰν τοῦ
Σελίμῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ἐπίσης νὰ σᾶς τὸν στερή-
σω, — πῶς νὰ γείνη;

Ὁ Γεράρδος ἐνατένισεν αὐτὴν βλέμμα πολυφραδέ-
εις ὁ αὐτὴ ἀπήντησεν·

— Εἶμαι χήρα!

Ο Σελίμης ἦλθε καὶ ἔλειχε τὴν χεῖρα τῆς ὠραίας αὐτοῦ κυρίας, ἣτις ὀνομάζεται σήμερον κυρία Γε-
ράρδου * * *

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ.).

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΙΑΜΗΣ.

Τῆς Σιάμης οἱ κάτοικοι καὶ τῆς Πεγοῦ, θεωροῦσι τοὺς λευκοὺς ἐλέφαντας ὡς τοὺς βασιλεῖς τοῦ εἶδους των· ἐνῶ δύναται τις ἀπ' ἐναντίας νὰ εἶπῃ ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα κατέχουσι τὴν ἐσχάτην βαθμίδα, καθότι πραγματικῶς δὲν εἶναι εἰμὴ λευκαίθιοπες. Ἡ ὄχρὰ ἐκείνη τοῦ δέρματός των λευκότης, ἥς ἔνεκα τοσοῦτον τιμῶνται, εἶναι τῆς ἐφ' ὄλου τοῦ ὄργανισμοῦ των διεσπαρμένης νοσηρᾶς ἀδυναμίας σύμπτωμα. Οἱ

ἄνθρωποι, καὶ τινὰ μαστοφόρα, πρὸ πάντων δὲ οἱ μῦς, οἱ Ποντικοὶ μῦς, οἱ λαγωοὶ, οἱ κόνικλοι, καὶ τινὰ πτηνὰ ἐπίσης, οἷον, οἱ κόρακες, οἱ κόσσυφοι, οἱ κορακίαι, καὶ πλεῖστα ἄλλα, πάσχουσι τὴν μεταβολὴν ταύτην ἢ ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἢ καθ' ὄλην αὐτῶν τὴν ζωὴν.

Ἄλλως τε, δὲν εἶναι ἡ σπανιότις μόνη τῶν λευκῶν ἐλεφάντων, ἡ καθιστώσα τούτους ἀξίους λατρείας παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Σιάμης καὶ τῆς Πεγοῦ. Συμβολικαὶ ἰδέαι, καὶ μυθικαὶ παραδόσεις, ἐξηγοῦσι τὴν ἀποδιδομένην αὐτοῖς λατρείαν.

Τὸ λευκὸν χρῶμα, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, καὶ εἰς ὅλας τὰς θρησκείας, ὑπῆρξε τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγνότητος τὸ σύμβολον. Ἐπὶ τῆς περιέργου χαλκογραφίας ἥς δίδομεν ἀπαράλλακτον ἐκμαγεῖον, εἶν' ἐντετυπωμένη σύντομος τις ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ἰδοῦ ἡ ἔννοια :

• Χε-Κιάμ, ἀρχηγὸς τῶν Βόνζων, καὶ θεὸς τῶν Ἰαπῶνων. Λέγουσιν ὅτι ἡ μήτηρ του, ἰδοῦσα λευκὸν ἐλέφαντα, ἐβάστασεν ἐν τῇ γαστρὶ τὸν υἱόν

Λευκὸς Ἐλέφας.

τῆς ἑτη δέκα ἐννέα, καὶ ἐν τῷ τοκετῷ ἀπέθανεν. Ὁ υἱὸς τῆς ἐνόμισε χρεῶν ν' ἀποσυρθῆ τοῦ κόσμου ὅπως κάμῃ μετάνοιαν: ἐμαθήτευσεν ὑπὸ τέσσαρας διδασκάλους, καὶ ἐδίδαξε τεσσαράκοντα ἐννέα ἔτη. Εἰσῆλθεν εἰς Κίναν ἐξήκοντα τρία ἔτη Μ. Χ. »

Ὁ ἀββᾶς Χοαὺ διηγεῖται εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐν Σιάμη ἀποστολὴν του, ἡμερολόγιόν του, τοῦ ὁποίου ἐπιτέμνομεν ἐν χωρίον, ὅτι εἶδεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς

δευτερευούσης τοῦ βασιλικῆοῦ μεγάρου αὐλῆς, λευκὸν ἐλέφαντα ὅστις ἐστοίχισε τὴν ζωὴν πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων χιλιάδων ἀνθρώπων εἰς τοὺς πολέμους τῆς Πεγοῦ. • Εἶναι, λέγει, ἀρκετὰ μέγας, ὑπέργαρος, ρυτιδωμένος, καὶ ἔχει τοὺς ὀφθαλομοὺς φολιδωτοὺς. Εἶναι πάντοτε παρ' αὐτῷ πένσαρες μανδάρινοι μὲ βριπίδια, διὰ νὰ τὸν δροσίζωσι, μὲ κλάδους συλλοφόρους, ὅπως διώκωσι τὰς μυῖας, καὶ μὲ ἄν-